

Udødelighedens spejl

af Rolf Jackson

Riget i midten

En gang for længe siden, førend denne verden oprandt, fandtes to riger adskilt af et mægtigt hav. Disse to riger var omtrent så forskellige, som man kan forestille sig. Så forskellige var de, at det rige, der var kendt som menneskenes rige, end ikke kendte til det andet riges eksistens.

Dette for menneskene ukendte rige hed Avéna, hvilket på deres tungemål betød noget i retning af 'riget i midten' eller 'nådens rige' eller slet og ret 'virkeligheden'.

Avéna var en mægtig ø, der lå langt ude på havet omgivet af tåger, så ingen rejsende, der søgte det, kunne finde det. Nu var Avéna faktisk en ganske stor ø. Så stor at det tog mange måneder at rejse fra den ene til den anden ende til hest. Alligevel var den ikke større, end at det blot var ét rige.

Menneskene i dette rige vidste godt, at der fandtes andre riger. Men det bekymrede dem ikke synderligt. De vidste, at ingen fra de andre riger kunne finde dem, med mindre skæbnen bragte dem dertil med et ganske særligt formål. De kunne heller ikke selv rejse til de andre riger uden magi, for menneskene i disse riger kunne ikke se dem. Hvis de derfor skulle rejse til verdenen på den

anden side af havet, så drømte de sig derhen. Det var der af og til nogen, som gjorde. Men for det meste syntes menneskene, at der var rarere og sjovere i Avéna.

Dette rige var umådeligt smukt, og folket levede, som de altid havde levet, i perfekt harmoni med den natur, som omgav dem. For den uindviede kunne dette måske lyde lidt kedeligt. Men det var det bestemt ikke. For menneskerne i Avéna havde en fantastisk fantasi og kendte til kærlighedens og magiens hemmeligheder. De digtede og legede og vidste, at digte og historier er virkelige på deres helt egen vis. I historierne fandtes riger med drager og riddere i skinnede rustninger. Her var havfruer, der sang så smukt, at man måtte holde sig for ørene for ikke at blive fortryllet. Der var alfer, feer og elverfolk, som lærte dem om naturens hemmeligheder, og der var enhjørninger, som kendte til magi, som end ikke menneskene helt forstod.

Ved at digte og tillade deres fantasi at folde sig ud, legede de mørket ind i livet. De fik lys og mørke til at blive ét og åbenbarede derigennem kærlighedens mysterie. Og kærlighedens mysterie er evigt nyt. Så der var altid noget at gå på opdagelse i.

Det var denne magi, som gjorde Avéna til et helt specielt sted. Selvom de godt vidste, at deres eventyr ikke var helt virkelige, kunne de få meget af deres eventyrlyst stillet på denne måde. For hvem kan med sikkerhed sige, at fantasier ikke er virkelige, og at virkeligheden ikke er en fantasi?

Den magiske søjle

Søprinsessen havde regeret over Avéna, så længe nogen kunne huske det. Hun boede i et hvidt tårn, allerøverst oppe i hovedstaden Hera. I hendes tårnværelse havde hun en magisk spejlsøjle, og i denne søjle kunne hun se alt, hvad der foregik i hendes rige. Hendes hjerte var rent som et spejl, og derfor kunne hun se alting klart. Det var hemmeligheden bag den fred og glæde, de havde nydt så længe. Når som helst der var noget, som kom ud af balance i hendes rige, så mærkede hun det i sit hjerte og favnede det menneske, som var i nød, var syg, eller hvad der nu kunne være galt. Hendes kærlighed var så stærk og hendes syn så klart, at denne nænsomme omsorg fik smerten til at syne ubetydelig. Det gjorde, at hendes folk selv i den bitreste modgang, som i sagens natur kom af og til, bevarede modet og arbejdede sammen til det fælles bedste.

Nu må man ikke tro, at livet i Avéna var en dans på roser. Nej, der var altid meget arbejde, der skulle gøres. Marker der skulle omlægges, sås eller høstes. Dyr der skulle passes. De unge som skulle opdrages, og de gamle som krævede pleje og omsorg. Ting som skulle ordnes eller folk, som kom op og skændes om penge, kærlighed eller ejendom. Her var de samme vanskeligheder, man

møder alle andre steder, hvor mennesker lever sammen. Men der var en ganske særlig magi, som betød, at når livet blev svært, så skete der altid et mirakel, som satte tingene i perspektiv.

Mirakler oplevede man tit her. Nu er det sådan, at et virkeligt mirakel ikke er at fremmane ånder eller vække de døde til live eller den slags pjat. Nej sådanne barnagtigheder overlod man til tryllekunstnerne, og det var mest til underholdning ved festlige lejligheder. Nej et virkeligt mirakel var, når vrede, bitre, eller syge mennesker pludselig så, hvordan de havde gjort livet svært for sig selv, ved at tænke dårligt om andre, og åbnede deres hjerte for den hellige blomst. Sådan kaldte folket nemlig Søprinsessen, når hun ikke var der.

Når det skete, så kom hendes blide smilende nærvær altid til stede. Nogle mærkede det, som om der pludselig duftede af syren og viol, og så kunne de ikke længere være vrede. Andre følte, at de blev omfavnet af en blid og tålmodig engel, og så kunne de heller ikke være vrede mere. Når det skete, begyndte folk altid at grine over deres fjollede smålighed, eller græde over det, som gjorde ondt.

For menneskerne i Avéna havde det altid været sådan. Ingen kunne huske en tid, hvor det havde været anderledes. Men en uro var vokset i Søprinsessens hjerte i den sidste tid. Noget var på vej til at ændre sig. Det var længe siden, hun sidst havde mærket noget lignende.

Søprinsessen kendte godt til riget på den anden side af havet, som hun kaldte Umbrasien. Det betød

'menneskenes rige' eller 'skyggernes rige' på Avéna's tungemål. Hun vidste, at dette rige var helt anderledes end hendes eget. Af og til kunne hun mærke en forstyrrelse i jorden eller vinden, som ikke kom fra hendes eget rige. Én gang før, for meget længe siden, var det sket, at en mand var kommet på besøg fra dette rige, hvilket havde overrasket alle. For ingen fra Umbrasien kom til Avéna, hvis de bevidst prøvede på det. Kun hvis skæbnen ville det, kom man igennem tågerne.

Dragetiderne begynder

Anderledes dystert var livet i byen Honfleur, der var hovedstaden i riget Veria. Veria betød 'virkelighed' eller 'sandhed' på deres tungemål. Det var dette rige, Søprinsessen kaldte Umbrasien. Honfleur var en gammel by, og på det tungemål, der taltes i tidernes morgen, betød det 'Den sande hæders blomst'.

I Veria herskede kong Amenór. Han var en vis og dygtig konge, som dog havde sine bedste år bag sig. Han og hans dronning og deres to voksne sønner Venátor og Facio boede på et storslået slot, som tronedede over byen Honfleur. Venátor var den ældste af de to. Han var mørk i løden og en dygtig jæger. Facio var lysere i både løden og i sindet og var mere optaget af pennen end af sværdet.

Menneskene i Veria var stolte og selvbevidste. På den ene side var riget beskyttet af høje bjerge og på den anden side af havet. Derfor var det aldrig lykkedes nogen at erobre landet. Altid havde menneskene i Veria kendt frihed og været parate til at forsvare den med deres liv. Ingen blandt dem var derfor mere ærede end ridderne i de skinnende rustninger. Fra gammel tid, havde rigets modigste og dygtigste riddere nemlig altid mødtes i Honfleur for at afgøre, hvem der var den stærkeste

iblandt dem. Og for menneskene i Veria var det en selvfølge, at den stærkeste også var den ædleste. Ingen større skam kunne overgå et menneske end at misbruge sin styrke og kraft. Sådan tænkte menneskene i Veria.

I mange hundrede år havde der hersket en relativ fred i disse egne. Men lige siden kongens ældste søn, prins Venátor, var forsvundet på en jagtekspedition i de sydlige egne, havde ulykkerne stået i kø. Folk havde taget hans forsvinden som et ondt varsel og ganske rigtigt. Kort efter, at han var forsvundet, kom en frygtelig drage ved navn Smirg til landet. Dens ild havde svedt markerne, og dens sult efter kvæg og menneskekød havde betydet, at Veria for første gang i umindelige tider led af hungersnød.

Dragens ondskabsfuldhed kendte tilsyneladende ingen grænser, og særligt elskede den kødet fra unge jomfruer. Utallige af rigets bedste riddere havde mistet livet i heltedige forsøg på at slå den ihjel. Men de var alle blevet brændt op af dragens ild eller blevet mast under dens mægtige klør. Dragens skællede hud var så tyk, at intet våben kunne trænge igennem den og dens ild så giftig, at et enkelt pust var nok til at slå ridderne ihjel.

Situationen var blevet dramatisk forværret på det sidste, idet kongens fætter, fyrst Malagant, havde indgået en uheldig alliance med dragen. Det forlød, at fyrsten forsynede dragen med jomfruer til gengæld for dragens beskyttelse. Som en ond storm fejede fyrst Malagant's morderiske krigere hen over landet. De stjal, voldtog og

bortførte unge kvinder til dragen og tog unge mænd som slaver. Markerne stod udyrkede hen, og stadig større folkemængder søgte tilflugt hos kong Amenór i Honfleur. Men kongen vidste ikke sine levende råd og havde i desperation sendt bud til sine sidste overlevende forbundsfæller om at komme til rådslagning på slottet

Drømmen

Natten inden rådet vågnede prins Facio op med et sæt. Han havde netop haft den mest forunderlige drøm.

I en lille båd havde han sejlet imod den nedgående sol og fulgt den over havet. Han havde sejlet og sejlet, længere end noget menneske før havde sejlet. Pludselig kom han til en strand, hvor den skønneste kvinde, han nogensinde havde set, sad på en stor sten og sang for dyrene. Så betaget var han af hendes sang, at han blev helt stille. Kvinden opdagede ham først ved, at hans båd baldrede ind i en sten og blev knust med et brag.

Kvinden kiggede op med et sæt. Hun fastholdt hans blik et øjeblik og sagde så 'Goddag fremmede, hvem er du?'

'Jeg er lyset fra havet,' svarede prinsen i drømmen, mens han undrede sig over, at nogen kunne have så grønne og så klare øjne.

'Og hvem er du så?'

'Jeg er lysets og mørkets prinsesse,' svarede kvinden kækt.

'Hvorfor er du kommet til mit rige?' spurgte prinsessen efter de havde kigget på hinanden en tid i stilhed.

‘En mægtig drage hærger mit eget rige,’ svarede prinsen, ‘og ingen aner sine levende råd.’

‘Det kan jeg godt forstå,’ lo prinsessen, ‘for ingen dødelig kan gøre sig håb om at overvinde en drage.’

‘Hvordan kan den da besejres?’ spurgte den unge prins forundret.

Prinsessen kiggede ned på en lille gylden salamander, der var kravlet op i hendes skød. ‘Kun kærlighed kan overvinde en drage. For sand kærlighed kender igen død. Men ingen dødelig kender sand kærlighed.’

‘Hvor finder jeg en sådan kærlighed?’ spurgte den unge prins med en blanding af håb og mistro.

‘Ved at følge den nedgående sol ud i intetheden,’ smilede hun, idet hun gled ned i vandet.

Først da så prinsen, at det ikke var en kvinde, men en havfrue, han havde talt med. En del af ham vidste pludselig, at det faktisk heller ikke var en havfrue, men derimod en kærlighedsdrage. At der også fandtes den slags drager, var ham en stor overraskelse. Så vågnede han op i sin seng med et sæt.

Rådet

Den næste dag ved rådsbordet, fortalte prins Facio om sin drøm og foreslog, at de udrustede tre skibe med proviant til en lang rejse og rejste imod den nedgående sol, sådan som havfruen i drømmen havde sagt. Man hans far og de øvrige rådsmedlemmer grinede blot af ham og sagde, at den slags ungdommelige fantasier ingen plads havde, når landets mægtigste mænd diskuterede rigets fremtid.

Prins Facio gik slukøret fra mødet, selvom han godt kunne forstå deres reaktion. De havde ikke mødt prinsessen og vidste derfor ikke, hvilken magi hun rummede. Prinsen blev stadig mere overbevist om, at prinsessen havde ret, og besluttede sig for at gøre, som drømmen havde sagt. I al hemmelighed udrustede han en lille, men havdygtig, båd med proviant til en lang rejse, og nogle dage senere stævnedes han ud alene. For ikke at vække unødigt uro efterlod han en besked om, at han var taget på en jagtudflugt, og at de ikke skulle vente ham hjem lige med det samme.

Prinsen sejlede efter den nedadgående sol i mange dage. Den brændende sol vekslede med den sorte nattehimmel. Ind imellem kom der også nogle enkelt skyer på himlen eller en måne om natten, hvilket

prinsen var taknemmelig for. Vinden og strømmen bar ham hurtigt afsted, og da der var gået to uger, vidste han, at han var længere væk fra Veria end noget menneske nogensinde havde været. På trods af hans omhyggelige planlægning svandt provianten ind. Efter der var gået fire uger, og der stadig ikke var land i sigte, begyndte han at blive en smule urolig. Vandet smagte kedeligt, der var ikke meget mad tilbage, og han var træt. Fordi der ikke var andre end ham selv til at passe roret, havde han ikke sovet ordentligt i alle disse uger. Trætheden og manglen på mad og vand tærede på ham. Nu gik det op for ham, at hvis han fortsatte ville han ikke kunne komme hjem igen uden at finde land. Han havde kun vand til få uger mere. Selv hvis han sparede, var det kun med nød og næppe, at han ville kunne komme levende tilbage, som det var.

Men prins Facio havde set rådsmedlemmernes ansigter til mødet. På trods af alle deres forsikringer og fine ord vidste han, at ingen af dem anede deres levende råd. Og prinsessen havde fortalt ham, at ingen dødelig kunne besejre dragen. Så længe dragen hærgede kunne der aldrig blive fred i Veria. Derfor måtte Prins Facio fortsætte. At vende tilbage ville blot være at vælge den sikre død. Nu var der i det mindste et spinkelt håb. Han følte ikke, der var noget valg. Han måtte finde kærligheden eller dø.

Stormen

Mens han reflekterede over sin beslutning, sænkede der sig en forunderlig fred over ham. Det var, som om havet og vinden begyndte at tale til ham.

‘Drej her,’ sagde havet. ‘Strømmen vil bære dig til dine drømmes mål.’

‘Drej bommen sådan,’ sagde vinden, ‘så kan jeg bedre få fat i dit sejl og hjælpe dig.’

‘Lad mig fylde dit hjerte med mod,’ sagde solen, ‘for mod er det, drømme er lavet af, og kun den, som ved, hvordan man drømmer, kan overvinde et mareridt.’

Og Facio lyttede til vinden, havet og solen.

Så oprandt den dag, hvor Facio måtte drikke sine sidste dråber. Uanset at han havde sparet så meget, han kunne, på vandet, så måtte hans krop have en smule vand, hvis han skulle overleve. Mens han drak, så han mørke skyer trække sig sammen mod nord.

‘Drej mod syd,’ sagde havet, ‘så undgår du den værste storm.’

Facio gjorde, som han fik besked på. Men inden længe ramte stormen ham alligevel med en frygtelig styrke. Facio tænkte, at hvis det her var at undgå den værste storm, så ville han nødtigt møde stormen, når den var værst.

‘Nåh,’ sagde havet drillende, ‘det skal du såmænd nok nå,’ og det virkede nærmest på Facio, som om havet, der jo havde behersket verden siden tidernes morgen, grinede af hans barnagtighed.

Stormen kastede hans båd rundt i timevis, og natten blev tungere og tungere. Det var den længste og mørkeste nat Facio nogensinde havde oplevet. Ugevis af sejlads med søvnmangel, vandmangel, solstik og en nagende tvivl havde opbrugt alle hans kræfter. Han kunne ikke mere. Som om det ikke var nok, var alting nu begyndt at tale til ham.

‘Tag dit sværd ud, mester,’ sagde sejlet pludselig til ham. ‘For om et øjeblik må du skille dig af med din sidste ven.’

Idet Facio drog sværdet ud af skeden, var det som om sværdet lyste op i natten. Men det var ikke sværdet, der lyste, men et lyn der sprang ud af nattehimlen og ramte sejlet, der flammede op i natten. Ude af stand til at slukke ilden huggede Facio desperat på masten, for at det brændende sejl kunne falde i havet og båden derved reddes fra flammerne. Det lykkedes, men nu var prinsen fuldstændig prisgivet bølgerne, som kastede ham hid og did.

Havet sagde ‘dit sværd er din eneste redning,’ og selvom prins Facio syntes, det var tåbeligt, besluttede han sig for at binde sværdet fast til sit håndled, så han ikke skulle tabe det i mørket. Stormen tog langsomt af i styrke, men den var stadig vild og grusom. Facio kunne

høre, hvordan plankerne i båden knagede stadig mere indædt over de voldsomme brådsøer.

Netop som det første daggry kunne anes, vendte en mægtig bølge pludselig båden på hovedet, og Facio fandt sig selv i et skruestik nede under båden. Han var låst fast mellem skottet og en tværstiver, som havde revet sig løs. I et desperat forsøg på at komme fri, brugte han sværdet som et brækjern. Men sværdet knækkede midt over i samme nu, som endnu en voldsom bølge rystede skibet, kastede ham ud i den åbne sø og sugede ham ned under vandet.

På randen af at miste bevidstheden følte Facio pludselig, hvordan hans sværd hev ham opad, og han holdt fast i det, som gjaldt det livet, hvilket det jo også gjorde. Sværdet havde nemlig sat sig fast i en bjælke, og derfor trak det ham op til overfladen igen. Med sine sidste kræfter bandt Facio sig fast til bjælken, inden et velsignet mørke omfavnede ham, og den sidste rest af bevidsthed forlod ham.

Søprinsessen

Det første Facio registrerede, da han vågnede var duften af frisk linned og et blødt lys, der faldt ind igennem lyse gardiner. Idet han åbnede øjnene, så han havfruen fra drømmen ved sin side. Han tænkte, 'nå, det var så det, nu er jeg på den anden side.'

'Hvordan kan det være, at det er dig, som tager imod mig her?' spurgte prinsen lidt omtumlet.

Kvinden kiggede mildt på ham med sine dybe grønne øjne. 'Fordi dette er mit rige,' lød hendes melodiske stemme, som han genkendte fra drømmen.

'Men, hvor er jeg?' spurgte prinsen.

'Du er i Avéna,' svarede hun. Pludselig opdagede prinsen, at hendes læber ikke bevægede sig.

'Dine læber bevæger sig ikke, når du taler,' udbrød prinsen forbløffet.

'Det gør dine heller ikke. Her i riget kan vi høre hinandens tanker, og det er sådan, vi taler med folk, der ikke taler den samme dialekt som os.'

'Er jeg da ikke kommet i himlen?' spurgte prinsen forundret.

'Nej. Du er kommet til riget i midten. Vi fandt dig på stranden for to dage siden, døden nær af tørst og

udmattelse. Jeg har plejet dig lige siden. Det er ikke så tit, vi får gæster fra den anden side af havet.'

'Har der da været nogen af mit folk her før?' spurgte prinsen med en stille undren.

'Ja,' svarede kvinden blidt og prinsen fornemmede et drømmende og længselsfuldt blik i hendes øjne. 'En gang for længe siden.'

'Hvem var det?'

'En mand, der bragte stor kærlighed over vandet og befrugtede verden med sin visdom. Men det er meget længe siden. Så længe at næsten ingen husker ham længere.'

Facio nikkede og spurgte ikke mere til den sag.

Dagene gik, og snart vendte prinsens styrke tilbage. I drømmen havde prinsessen været en havfrue. Men her var hun en almindelig kvinde. Eller rettere hun var en ganske ualmindelig kvinde, men dog en kvinde. Faktisk var hun den smukkeste kvinde, han nogen sinde havde set. Han kunne ikke forestille sig, at der kunne findes noget skønnere end hende.

Prinsessen var også dybt påvirket af mødet med Facio. Det lange lyse hår, der faldt ned på hans muskuløse og solbrændte skuldre, vakte længsler i hende, hun ikke længere troede hun kunne have. Hans hud var lysere, end noget hun nogensinde havde set, og hans øjne blå som det dybe hav. Men mere end hans fysiske fremtoning var det kombinationen af styrke og kærlighed, som betog hende. Som han stod der foran

hende, var han på en gang kriger og poet, og prinsessen ønskede blot, at tiden ville gå i stå, så intet kunne bringe den magi til ophør, hun følte i hans nærvær.

Det var i dette øjeblik, det gik op for prinsessen, at hun egentlig havde været ensom. Før dette øjeblik havde hun aldrig skænket det en tanke, at hun alene var Søprinsessen og rigets dronning og ingen konge havde ved hendes side. Der havde aldrig været nogen mand, som virkelig havde tændt hendes indre ild, for i den uendelige fine kærlighed opløstes passionerne og blev til det blideste favnene nærvær. Derfor havde hun for længe siden accepteret, at det var sådan, det var. Men pludselig opdagede hun, at det ikke længere var sådan.

Dragens øje

Selvom prinsessen altid havde været smuk og betagende, så bemærkede folk, der så hende nu, at hun strålede som en sol. Det var, som om mødet med Facio havde vakt nye melodier i hende. Hendes blide nærvær syntes rigere og dybere end nogen sinde før. Og henover slottet kunne man om natten se et besynderligt lysfænomen. Det så nærmest ud, som om tårnet brændte. Det var dog ikke tårnet, men derimod prinsessens hjerte, der var ild i.

Prins Facio's hjerte var også i brand. Men det var en anden slags brand. Aldrig havde han set en smukkere kvinde. Aldrig havde han ønsket en kvinde så meget som hende. Men han vidste i sit hjerte, at han ikke kunne give efter for denne kærlighed. For hvis han gav efter, ville han ikke kunne rive sig løs igen, og hans folk ville være overladt til den grusomme drage uden håb om frelse.

'Du er uden tvivl den dejligste kvinde i verden,' sagde prinsen til Søprinsessen, en dag de gik i hendes skønne haver, 'alligevel må jeg snart forlade dig.'

'Hvorfor min prins? Hvorfor må du forlade mig nu, hvor jeg endelig har fundet en kærlighed, som på en

gang er menneskelig og guddommelig? Det ville jeg ikke kunne bære.'

'Jeg mærker din kærlighed og længsel,' svarede prinsen, 'og der er intet mit hjerte hellere ville, end at blive ved din side.'

'Men hvorfor kan du så ikke blive her?'

'Hvis jeg blev ved din side, og lod mit folk i stikken, ville jeg begynde at foragte mig selv for min fejhed og egoisme. Snart ville du også komme til at foragte mig, og det smukke i vores kærlighed ville forgå.'

'Jeg ville aldrig kunne foragte dig,' svarede prinsessen bestemt.

'Jo, du ville,' prinsen nikkede sagte, 'du ville se ind mit hjerte, og der ville du se en kærlighed, som er endnu større end den, som er mellem dig og mig, og du ville undre dig over, at jeg ikke valgte den vej. Langsomt ville du begynde at bebrejde dig selv, at du ledte mig fra min vej, og du ville foragte mig for min manglende vilje til at bringe kærligheden derhen, hvor nøden er størst.'

Prinsessen tav længe og sagde endelig, 'Du taler stor visdom, min prins. Det er sandt, hvad du siger, og det gør kun min kærlighed til dig endnu større, at du ser så klart. Din kærlighed er i sandhed stor.'

Derefter gik de længe i tavshed og nød roserne og den milde brise, som kom ind fra havet. Efter lang tid brød prinsessen tavsheden ved at sige, 'Min elskede, du skal vide at ingen dødelig kan dræbe en drage. Kun den kærlighed, som ingen død kender, kan overvinde den.'

Hvis du skal have en chance for at vinde, må du først finde dragens øje.'

'Hvad er dragens øje?' ville prinsen vide.

'Dragens øje er en juvel, som den første drage, der kom til jorden i tidernes morgen, stjal fra menneskene. Denne juvel er helt enestående, for den gør alting som nyt. I morgenrøden er den ildrød. Om natten lyser den som en stjerne på himlen. Når man ser på den i dagslys er det som at blive et med havet. Find denne juvel og du vil kunne besejre dragen.'

'Hvor finder jeg den?' spurgte prinsen på en gang forundret og oplivet.

'Du finder den dybt inde i det bjerg, der hedder Golgatha. Der vil du finde udødelighedens spejl, og spejlet vil vise dig juvelen.'

'Og hvor finder jeg monstro dette bjerg?' spurgte prinsen, med en besynderlig blanding af uro og forventningsfuldhed inden i sig.

'Den finder du i vort riges midte. Men Golgatha er omkranset af høje og uvejsomme bjerge. For at komme dertil må du først rejse igennem stemmernes skov og så gennem tågernes dal for til sidst finde hovedskalsstedet, kaldet Golgatha, hvor dragens øje er gemt.'

Prinsen, som lyttede både med sit hjerte og sine ører, vidste, at Søprinsessen talte sandt og forberedte sig på den farefulde færd.

Afskeden

Da han endelig var klar til at drage afsted, og prinsessen kom for at tage afsked, sagde han 'Jeg ville langt hellere dø end at rejse fra dig, men mit hjerte tvinger mig til at gå denne vej.'

Søprinsessens øjne var røde af de mange tårer, hun havde grædt om natten, og nu da hun stod foran prinsen, begyndte tårerne igen at trille ned ad hendes bløde kinder. 'Jeg ligeså. Der findes intet mere smertefuldt end at skilles fra sin sande kærlighed, og dog forstår jeg, at du må gå.'

Hun rakte ham en smuk og kraftfuld guldring med en perfekt perle indlagt deri. 'Tag denne ring med dig og vid, at når som helst du gnider på perlen, vil jeg være hos dig.'

'Og her,' fortsatte hun, 'er himmeldronningens lys.' Hun rakte ham et lille fint bearbejdet sølvkors, hvor korsets hjerte bestod af en fuldstændig klar diamant. 'Når alt andet lys forsvinder, lyser det for den, som frygtløst møder mørket.'

Så tog prinsessen et smukt forarbejdet sværd frem og rakte til ham. 'Jeg har endnu en gave til dig. Det er sværdet Elector - sandhedens flamme. Hvis du bruger

det med fred i hjertet, kan du ikke slå et slag forkert. Tag det, men brug det med visdom.'

Prinsen kiggede taknemmeligt på hende og hans hjerte skælvede af bevægelse over de dyrebare gaver.

'Mit sidste råd til dig er følgende,' sagde prinsessen, mens hun kiggede tårevædet ind i hans dybblå øjne. 'Lyt kun til den stemme, som er lydløs, og se kun på det, som er usynligt for de indre såvel som de ydre sanser. Sådan vil du finde dragens øje.'

Nu var det prinsens tur til at fælde tårer, og så tog de deres afsted uden at sige mere. For hvilke ord kan meningsfuldt ytres i en stund som denne.

Stemmernes skov

Prinsens rejse var lang og farefuld, og han kom ud for mange eventyr, som jeg ikke vil berette om her. Efter mange måneders rejse kom han omsider til stemmernes skov. Der fortsatte stien ind i det grønne. Selvom skoven virkede dunkel og fremmed på ham, fortsatte prinsen beslutsomt ind i den.

Hen imod aften kom han til et sted, hvor stien delte sig i to. Der mødte prinsen et besynderligt væsen med to hoveder og to tunger.

'Neej..., ' sagde det ene hoved, 'der har vi jo et ungt brushoved, som tror han kan gøre en forskel her i verden.'

'Hvor søødt,' sagde det andet hoved, 'men hvordan finder han monstro den rigtige vej?'

'Hvem er I?', spurgte prinsen det mærkelige væsen foran ham.

'Vi er løgn og sandhed,' svarede begge hoveder, med én stemme. 'Den ene af os taler altid sandt, og den anden lyver altid.'

'Hvor leder disse stier hen?' spurgte prinsen dem så.

'Den ene sti leder til bjerget. Den anden til den sikre død,' sagde de atter i kor og grinede højlydt.

Begge hoveder tav forventningsfuldt, og prinsen kiggede tavst på dem i lang tid. Så gik det pludselig op for ham, hvordan han kunne snøre dem.

'Hvad,' spurgte prinsen hovedet til venstre, 'ville dit andet hoved svare, hvis jeg spurgte det, hvilken vej der leder til bjerget?'

Hovedet til venstre kiggede vredt på prinsen og pegede på stien til venstre, 'Den vej,' svarede hovedet.

'Tak skal du have,' sagde prinsen grinende, og gik ned ad den anden sti, den som gik til højre. Vrede over sådan at være blevet snøret, begyndte de to hoveder højlydt at skælde hinanden ud, og ansigterne sendte hadefulde blikke efter prinsen og kaldte ham alskens ukvemsord.

Inden længe fandt prinsen et roligt sted og slog sig ned for natten. Næste dag fortsatte han, og op ad dagen mødte han en stor troldeagtig skikkelse med en kæmpe mave.

'Hvem er du?' spurgte prinsen, nu en kende mere på vagt overfor de mærkelige væsner, som tilsyneladende boede i denne skov.

'Jeg er sulten!' svarer trolden og rakte ud efter en stor sæk.

Prinsen forstod med det samme, at trolden havde i sinde at spise ham til frokost, og trak lynsnart sit sværd og sprættede troldens mave op. Trolden faldt død om, men prinsen fik et chok, da han så, at det væltede ud af troldens mave med små menneskelignende skikkelser, der lignede ham selv på en prik. Noget i prinsen sagde

ham, at han hellere måtte fange alle disse små væsner inden de slap væk. Han tog troldens sæk og proppede dem ned i den og bar dem med sig videre ind i skoven. De små væsner lavede først en farlig ballede nede i sækken, men efterhånden, som prinsen talte beroligende til dem, faldt de langsomt til ro.

Det var blevet sidst på eftermiddagen, da prinsen kom til en lille sø, hvor der sad en smuk ung kvinde og sang noget så yndigt. Prinsen kunne ikke huske nogen sinde at have hørt noget så dejligt. Hendes ansigt var delvist skjult af et slør, og hun var klædt i en orange og gul kjole, der mere end antydede hendes smukke former.

Prinsen stod i lang tid fortryllet og kiggede på den smukke kvinde.

'Hvem er du?' tog prinsen sig endelig sammen til at spørge, mens han undrede sig over, hvad der var galt ved dette sted. Der var et eller andet mærkeligt her.

Kvinden kiggede op. 'Jeg er svaret på dine inderste længsler,' sagde hun med et frækt og indtagende smil, som mere end antydede de søde glæder, hun kunne tilbyde. 'Jeg har ventet på dig. Du må være udmattet efter din lange rejse. Kom og sæt dig ned, så skal jeg massere dine trætte skuldre.'

Træt og udkørt efter de mange trængsler havde prinsen helt glemte, hvor meget han længtes efter en kvindes bløde hud og sarte stemme. Først nu, hvor denne fortryllende kvinde stod foran ham, blev det ham for alvor klart.

'Og hvilken pris skal jeg betale for det?' spurgte prinsen klog af skade.

'Ingenting. Jeg er din,' svarede kvinden, med et forførende blik.'

Prinsen mærkede, hvordan det trak i hele hans væsen for at give efter for lysten i hans lænder. Men der var en spinkel stemme inde i ham, der sagde, 'når noget virker for godt til at være sandt, så er det sjældent sandt.'

'Førend jeg kan sætte mig ned, må jeg se, hvem du virkelig er,' sagde prinsen pludselig med en bydende stemme. 'Tag dit slør af og vis mig dit sande ansigt.'

'Mit sande ansigt,' smilede kvinden afvæbnende. 'Ser du ikke, at jeg er svaret på alle dine længsler.'

Prinsen vaklede. Han ville gerne tro på det, hun sagde, men der var noget...

'Nej, kvinde. Vis dit ansigt, eller jeg skærer dit hoved af og ser for mig selv.' Prinsen drog nu sit sværd. En mærkelig beslutsomhed kom over ham. Der var noget galt ved dette sted. Nu vidste han, hvad det var. Der var ingen fuglesang.

Nu blev kvinden vred; 'Alt dette tilbyder jeg dig, og du vil ikke tage imod det uden at tvinge mig til at vise mig for dig, som en simpel bondetøs. Jeg tog dig for en sand ridder,' fnøs hun, 'men du er blot endnu en bondeknold.'

Men nu kunne prinsen ikke narres længere, og sværdet sang, idet han skar hendes hoved af i et enkelt hug. Det faldt til jorden med et plump. Idet han løftede

sløret, så han til sin rædsel et frygteligt hekseansigt med et hæsligt og ondskabsfuldt grin.

Prinsen korsede sig og priste sig lykkelig over den fare, han var undsluppen. Idet han gik videre, så han pludselig en stor dyngede med sværd og hjelme og spurgte sig selv, hvor mange godtroende riddere, der mon var blevet offer for kvindens frygtelige fortryllelse.

Prinsen gik videre af stien og skoven blev tættere og tættere. Det var tydeligt, at gæster var sjældne i denne del af skoven. Ved aftenstid mødte han pludselig en mand, som var halvt sort og halvt hvid. Hans højre side var sort. Den venstre side var hvid.

'Hvem er du?' spurgte prinsen dystert. Mødet med fortryllersken havde øget hans vagtsomhed. Nu var der ikke længere noget, som skulle narre ham.

'Det ved jeg ikke,' svarede manden trist. 'I det ene øjeblik tror jeg, at jeg er ét, i det næste øjeblik noget andet.' Han holdt en lille pause. 'Kan du ikke fortælle mig, hvem jeg er?'

Prinsen stirrede forundret på ham. Vidste han ikke hvem han var?

'Jeg kan desværre ikke hjælpe dig,' svarede prinsen, og begyndte at gå videre. Han var kun nået et lille stykke vej, da han hørte en stemme bag sig sige, 'Hvordan kan man egentlig vide, hvem man er?'

Manden havde tilsyneladende tænkt sig at gå med ham. 'Nu blev prinsen pludselig opmærksom på, at han heller ikke rigtig vidste, hvem han var. Mødet med

fortryllersken havde vist ham, at han ikke kunne stole på sine forestillinger. Så hvem var han?'

'Det ved jeg egentlig ikke,' svarede prinsen og gik videre.

'Hvordan kan man i det hele taget vide, at der er en mening med noget som helst?' spurgte manden insisterende. Han var ikke sådan at slippe af med.

Prinsen tænkte sig om. Mennesket havde sin frie vilje, og alle forfulgte deres egne ønsker. Men når man fik sine ønsker opfyldt, så kom der bare nye ønsker. Når man elskede, blev man svigtet. Når andre elskede én, mistede man interessen. Han havde set, hvordan guld gjorde folk grådige, og ondskaben tilsyneladende ingen grænser havde. Når der var fred, begyndte folk at kede sig. Når der var konflikter, beklagede de sig. Altid var der noget galt.

Prinsen satte sig ned på en træstub og svarede stilfærdigt; 'Jeg ved faktisk ikke, hvad meningen er.'

Den fremmede mand satte sig også ned. 'Det ved jeg heller ikke. Det er derfor, jeg bor her midtvejs mellem noget og ingenting. Jeg kan ikke se, at livet har anden mening end den, folk selv giver det. Men hvis man selv giver livet mening, så er der ingen mening, der er større end én selv. Når man dør er man væk, og dermed er meningen væk. Derfor kan jeg ikke se, at der kan være nogen mening med livet.'

Prinsen kiggede indgående på manden. 'Men hvad med kærligheden? Jeg har kendt kærlighed, og den fyldte mig med et under så stort, at det ikke kan beskrives.'

'Men hvori ligger meningen?' ville den fremmede vide.

'Kærlighed kan ikke reduceres til en mening,' svarede prinsen bestemt, 'Den er hinsides mening, selvom den opleves som meningsfuld. Den er selve livet.'

Nu rejste prinsen sig op. Han havde fået nok af denne sort-hvide mands intellektuelle betragtninger og gik rask videre.

'Men hvordan kan man vide, at kærligheden eksisterer?' hørte han pludselig manden sige igen. Han var i sandhed svær at slippe af med.

'Nu er det nok,' sagde prinsen truende. 'Tag din tvivl et andet sted hen, eller jeg flækker dig ned igennem midten.'

Prinsen gik videre og havde netop formået at glemme manden, da han pludselig hørte ham sige, 'Men hvordan overvinder man tvivlen? Jeg har søgt efter svaret på dette spørgsmål siden tidernes morgen og endnu ikke fundet svaret.'

Prinsen drog nu sværdet Elector og flækkede manden fra isse til tå.

'Sådan,' svarede prinsen, idet han gik beslutsomt videre.

Det var nu skumringstid, og prinsen var begyndt at lede efter et sted, hvor han kunne overnatte, da der pludselig stod en ræv på vejen foran ham. Ræven kiggede intenst på ham, og prinsen spurgte, 'hvem, er du?'

'Jeg er forfædrenes visdom og har boet her i skoven siden tidernes morgen,' svarede ræven. 'Jeg kan vise dig vej til det, du søger.'

'Hvorfor skulle jeg stole på dig?' spurgte prinsen mistænksomt.

'Hvorfor ikke? Du kan jo lytte til mig, og se hvad der sker,' sagde ræven troskyldigt.

Prinsen kiggede indgående på ræven. Alt, hvad han indtil videre havde mødt her i skoven, havde været forræderisk. Hvorfor skulle denne ræv være anderledes.

'Hvorfor vil du give mig din visdom, ræv?' spurgte prinsen.

'Hvorfor ikke? Du er det eneste menneske i disse dele af skoven, og det gør livet lidt mere interessant at have nogen at dele sin viden med, ikk?'

Prinsen var stadig ikke overbevist. Han tænkte på det, Søprinsessen havde sagt; 'Lyt kun til den stemme, som er lydløs.'

'Jeg tror, jeg vil sige pænt nej tak, og nøjes med at lytte til min egen indre stemme. Visdom kommer alene indefra, og en mand kan ikke bruge en andens mands erfaringer til noget, og da slet ikke en rævs. Vi må gøre vores egne erfaringer og træffe vores egne valg.'

Nu begyndte ræven at snerre og angreb prinsen uden varsel. Men prinsen havde ventet dette, og i en enkelt bevægelse trak han sit sværd og skar rævens hals over.

Næste morgen blev prinsen opmærksom på et svagt lys i det fjerne. Idet han fulgte det, gik det op for ham, at

han endelig var kommet igennem skoven. Foran ham lå bjergene og indgangen til tågernes dal.

Tågernes dal

Prinsen forlod skoven og bevægede sig ind i dalen, som strakte sig op i bjergene. Efterhånden som han kom højere op, blev tågen tættere og tættere. Der var ingen tydelig sti, så han måtte forlade sig på sit instinkt. Han huskede, hvordan havet og båden tidligere havde talt til ham. Nu hørte han igen hvordan stien, stenene og tågen begyndte at tale til ham.

'Du går bare i ring,' sagde tågen. 'Du er faret vild og kommer aldrig hjem igen.'

'Livet er hårdt,' sagde stenene. 'Kun de, som gør sig hårde overlever.'

'Følg mig,' sagde stien, men Facio tænkte, at han måtte gå i ring, for han stødte hele tiden på sine egne fodspor.

Prinsen var umådelig træt, og indimellem syntes han, at han kunne høre klokker. Af og til var der græsgange, hvor han kunne se, at der havde været dyr, og han tænkte, der måtte være fårehyrder i nærheden. Når han hørte klokkerne, gik han efter lyden, men han fandt aldrig nogen. Hans forsyninger var ved at slippe op, og prinsen begyndte for alvor at tvivle på, om han kunne finde vej.

Prinsen tænkte tit på Søprinsessen, men han havde endnu ikke brugt den ring, hun havde givet ham. Han tænkte, at hvis han først kaldte på hende, ville han ikke have styrken til at fortsætte. Men nu kunne han ikke komme videre og tog ringen frem og gned på perlen.

I det samme kunne han mærke hendes nærvær. Det var, som om luften blev sødere, tågen tyndere, og det blev lettere at tænke klart. Hans tvivlrådighed forsvandt, og han blev i stedet fyldt af hendes kærlighed.

'Hvordan finder jeg vejen gennem tågernes dal?' spurgte han hende inde i sit hoved.

'Følg din næse og følg stien opad imod højderne. Stol kun på dette og intet andet,' lød svaret.

Prinsen mærkede hendes kærlighed og vidste, at hun talte sandt. Med fornyet mod travede prinsen atter afsted.

Pludselig hørte han klokkerne tættere på end nogensinde før. Han tog et skridt i retning af klokkerne. Men nu blev han opmærksom på et skift. Hans næse sagde ham, at det ikke var den rigtige vej. Han tog et skridt mere og kunne mærke, at luften lugtede tættere her. Så besluttede han sig for ikke at gå videre af denne vej. I stedet fortsatte han i den retning, han havde gået i, inden han hørte klokkerne. Da virkede luften atter lettere og renere.

Prinsen følte sig vældig oplivet. Forskellen havde været klar og tydelig. Hvorfor havde han dog aldrig lagt mærke til det før. Han begyndte hele tiden at være opmærksom på sin næse. Han opdagede, at der altid var

en retning, som føltes lidt bedre end de andre retninger. Selv når disse retninger virkede mere fremkommelige. Men nu valgte prinsen at stole på næsen, og efter blot tre dages vandring befandt han sig pludselig foran et bjerg, som havde form som et kranie. Han vidste, at han var kommet til Golgatha – hovedskalsstedet.

Livets kilde

Prinsen begyndte at bevæge sig op ad bjerget og brugte stadig sin næse til at lugte sig frem. Pludselig så han en grotte, der ledte ind i bjerget. Prinsen besluttede sig for at gå derind. Der blev hurtigt meget mørkt, og tunnelen strakte sig tilsyneladende langt ind i bjerget.

Prinsen kunne ikke længere se tunnelen. Der var intet foran ham bortset fra mørke. Absolut intet. Men da han tog et skridt ind i intetheden, viste vejen sig pludselig foran ham. Det var korset om hans hals, der var begyndt at lyse. Han tog et skridt mere, og vejen viste sig igen. Han begyndte at gå raskere fremad, idet han valgte at stole på himmeldronningens lys.

Pludselig stod et mægtigt monster foran ham i tunnelen. Det var frygteligt og skrækindjagende og meget større end prinsen. Men prinsen tænkte, at nu, hvor han var kommet så langt, var der ingen vej tilbage. Han måtte kæmpe med den, koste hvad det ville.

I samme øjeblik han drog sit sværd, svandt monsteret ind og blev til hans eget spejlbillede. Prinsen kæmpede med modstanderen længe, men han var præcis lige så stærk som prinsen. Prinsen hævede sit sværd for at flække modstanderen ovenfra. Men sværdet ramte hans modstanders sværd så præcist på æggen, at gnisterne fløj

og sværdene sang. De kæmpede, i hvad der virkede som en evighed, indtil prinsen til sidst sank udmattet i knæ og gav op. Spejlbilledet gjorde det samme. Pludselig begyndte de to at smelte sammen.

Nu så prinsen, at han var blevet til en gylden flamme. Nu var det fuldstændigt mørkt, og selv korset lyste ikke mere. Der var kun det lys prinsen selv udstrålede, og det er ikke ret meget. Men han fortsatte dybere ind i tunnelen og opdagede snart, at hans lys blev en lille smule stærkere for hvert skridt, han tog. Da så han et lys for enden af tunnelen, som langsomt kom nærmere, og kort efter trådte han ind i et cirkelrundt rum. Han så, at lyset kom fra en gylden fontæne, eller springvand, af hvad der mest af alt lignede en søjle af flydende ild.

Prinsen var dybt betaget af fontænen. Ilden var nærmest gennemsigtig og på en gang hvid og gylden. Samtidig var det, som om alle regnbuens farver glimtede deri.

'Hvem er du?' spurgte prinsen dette vidunderlige skue, uden så meget at skænke det en tanke, at han talte til en fontæne.

'Jeg er udødelighedens spejl,' svarede fontænen. 'Jeg er altings begyndelse og ende. Jeg er livets og dødens kilde. Jeg er marven i alt, der er.'

'Men hvem er du?' spurgte spejlet så.

Prinsen tænkte sig om, inden han svarede 'En som søger at tjene.'

'Hvem tjener du?' spurgte kilden udfordrende.

'Jeg tjener først og fremmest kærligheden,' svarede prinsen; 'Omend det er et mysterium, som jeg knap nok er begyndt at forstå.'

Prinsen var stille en stund, inden han fortsatte. 'Menneskene i mit rige lider frygteligt under den mørke drage, og Søprinsessen sagde, at intet dødeligt menneske kan overvinde den. Jeg er her, fordi jeg søger en juvel. Søprinsessen kaldte den dragens øje. Hun sagde, at kun med denne juvel kan jeg besejre dragen.'

'Hvad er du parat til at ofre for at finde dragens øje?' spurgte kilden uventet.

Prinsen tænkte sig længe om, og mærkede indad. Rejsen og hans mange kampe havde tæret hårdt på ham. Det var, som om mennesket i ham var slidt op.

'Alt,' svarede prinsen til sidst, 'alt på nær kærligheden. Den magter jeg ikke at ofre, for den er det eneste, som gør livet værd at leve.'

'Vel talt,' svarede kilden, 'da vil jeg vise dig juvelen, hvis du vil give mig dit ene øje.'

Prinsen overvejede dette et øjeblik, og sagde så, 'Hvis det er din pris, så lad gå.'

'Det er det,' hørte han kilden sige, samtidig med at han pludselig mærkede, at hans venstre øjehule føltes mærkelig tom. Øjet var væk.

'Kig nu ned i fontænen, og du vil se dragens øje,' sagde kilden.

Prinsen kiggede i spejlet, og der ventede ham det mest forunderlige syn. Hans øje var på magisk vis blevet en

del af kilden, og af og til kunne han i fontænen's gyldne ild skimte sin egen iris.

'Men jeg ser kun mit eget øje,' sagde prinsen.

'Ja,' svarede kilden. 'Det er dragens øje. Nu har du to øjne. Ét som kan se i tid og rum, og et som kan skue evigheden. Med disse to øjne kan du besejre dragen, der hærger dit land.'

Pludselig var alt klart for prinsen, for idet han lukkede det højre øje og forsøgte at se med sit venstre øje, skuede han ind i evigheden. Med dette øje så han det, som var usynligt for menneskerne, og han så, hvordan dragen kunne besejres.

'Tak,' sagde prinsen. 'Nu er det vist tid til at komme hjem.'

'Ja,' svarede kilden, pludselig med hans elskede Søprinsesses stemme. 'Nu er det tid for dig at komme hjem. Jeg er på vej til at hente dig,' og i kilden kunne han til sin forbløffelse se Søprinsessen komme ridende gennem luften på en gylden drage.

Med Søprinsessens og den gyldne drages hjælp var prinsen snart tilbage i paladset. Her sagde han, 'nu har jeg fundet dragens øje, men jeg er ikke længere en hel mand.'

'Nej,' svarede Søprinsessen. 'Ingen kan skue dragens øje og forblive helt menneske. Men du er tilstrækkeligt menneske, til at du kan gå tilbage og hjælpe dit folk.'

Og med dette og mange tårer, sendte Søprinsessen prins Facio afsted på den gyldne drage, som uden større vanskeligheder bar ham tilbage til sit eget rige.

Dragen satte Facio af på en øde strand, for ikke at vække unødigt opmærksomhed, og forlod ham der. Med en klap for øjet, iklædt en kutte og vejrbidt af hans mange eventyr, var der ingen, som genkendte Facio. Med sit venstre øje havde Facio langvejs fra set, hvad der var sket. Men det var alligevel voldsomt at stå ansigt til ansigt med det mørke, som havde sænket sig over Veria.

Den enøjede skjald

Der var alt i alt gået et år, siden prinsen var rejst ud. Kong Amenór's sidste forsøg på at stå imod fyrst Malagant havde slået fejl, og hele riget var nu under dragens og fyrstens kontrol. Kongen og dronningen var døde, og i kroerne hørte han, hvordan folk opgivende sagde, at hele kongeslægten tilsyneladende var udryddet. Intet håb var der tilbage.

Det førhen så frie og stolte folk var brændemærket og opførte sig som trælle. Frygten regerede overalt, og sygdom og død var dagens orden. Fyrsten forlangte regelmæssige forsyninger af slaver til dragen og til hans tjeneste. Enhver, som gjorde modstand, blev prompte straffet eller slået ihjel. Der var ikke længere nogen organiseret modstand imod dette rædselsregime, og mørket og mismodet havde sænket sig overalt.

Men Facio vidste, hvordan dragen kunne overvindes. Uden at røbe hvem han var, gik han fra by til by og fortalte historier og sang sange, han selv digtede. Det var heltekvad om drager og Søprinsesser, der fortalte, hvordan kun kærlighed og mod kan besejre en drage.

Når han var i en by, fortalte han om Søprinsessen og hendes magi, og sammen med de stakkels indbyggede

bad han en bøn, som kaldte på Søprinsessens nærvær og kærlighed. Idet han gjorde dette, gned han på sin ring, og hun kom tilstede i alles hjerter. Midt i mørket blev menneskene for en stund fyldt af en kærlighed, som ikke var af denne verden. Når Facio sagde, at kun kærlighed kan besejre ondskaben, så vidste menneskene i denne stund, hvad han mente. Når han var væk, havde de kun hans sange og fortællinger. Men de gentog dem igen og igen, og langsomt fødtes et nyt håb i folket.

En af Facio's mest elskede fortællinger handlede om en ung kvinde, der trodsede alle forhindringer og til sidst fandt Søprinsessens ring dybt inde i hjertet af det hellige bjerg. Digtet antydede vejen til bjerget og forklarede, hvordan kun en kvinde med et hjerte af det pureste guld, et sværd af det skarpeste stål og en villighed til at ofre alt for sandheden og kærligheden ville kunne finde dette bjerg. I digtet betvang kvinden dragen og gjorde den til sin tjener, og bag hende samlede alle frihedselskende mennesker i et opgør med mørket.

Disse fortællinger spredte sig inden længe som en løbeild i Veria. På trods af Malagant's mange forsøg på at stoppe dem og finde den oprørske skjald, der spredte disse rygter, lykkedes det ham aldrig. For Facio kunne se ind i evigheden, og derfor var han altid et skridt foran de, som ønskede at fange ham. Det eneste fyrst Malagant nogen sinde nåede at se, var tegn på, at skjalden netop havde været der. Men han var altid væk når Malagant eller hans soldater kom.

I egnen omkring Honfleur, hvor slottet nu lå i ruiner, var Facio's digte særligt populære og hengivenheden overfor Søprinsessen særlig dyb. Hver dag samlede menneskene i al hemmelighed for at bede til Søprinsessen og lade sig fylde af hendes nåde. Denne nåde var så intens og levende, at selv sorgen over fyrstens frygtelige overgreb smeltede, og folk forstod at dybden i ondskaben også fødte en dybde i menneskenes hjerter, når de favnede smerten.

De så at en dag, når profetien om drageryttersken blev opfyldt, da ville et nyt lys blive født i Riget. Et lys større end noget menneske nogensinde havde kendt. Midt i mørket og desperationen gav det dem håb.

Folket lagde også mærke til, at dragen ikke så tit kom til de egne, hvor kærligheden til Søprinsessen var stærkest. Folk huskede også, at den enøjede skjald havde fortalt dem hvorfor. Det var nemlig sådan at kærlighed gjorde luften over byerne klarere og tyndere, og mørke og herreløse drager kan ikke lide klar luft. Kærlighed og medfølelse var derfor den bedste måde at holde dragen væk på. Det virkede, som om fyrst Malagant's soldater heller ikke brød sig om den klare og tynde luft. Ihvertfald så tog ondskaben langsomt af i disse områder, omend den ramte indimellem. Når den så ramte, så var det, som om Søprinsessen favnede hele byen i hendes hjerte. På grund af deres intense bønner forsvandt smerten hurtigere end før i tiden, og livsmodet kom nemmere tilbage. For solen skinnede stadig, og det liv

man mærker indefra kan også mærkes, selvom man har lænker på.

Således drømte menneskerne om en bedre fremtid og bad til, at det måtte blive sådan.

Dragerytteren

Årene gik og en ny generation af unge mennesker, som ikke havde kendt andet end tyranniet, voksede op. Blandt disse, var en ung pige ved navn Flora, som brændende drømte om frihed og kærlighed. Siden sin tidligste barndom havde hun elsket Facio's digte, og den dag hun fyldte seksten år, besluttede hun sig for at finde det hellige bjerg.

Så længe Flora kunne huske havde hun bedt til Søprinsessen om hjælp og vejledning. Hun *vidste*, at Søprinsessen levede inde i hende. Hun kunne mærke den kærlighed, der ingen død kendte og vidste med sig selv, at det hellige bjerg var virkeligt, og at nøglen til at besejre dragen var dér.

Digtene antydede, hvordan bjerget kunne findes. Men det var kun efter mange års søgen og utallige strabadser, at hun endelig fandt det. Der, oppe på bjerget, fandt hun så en enøjet eremit og gættede ganske rigtigt på, at hun havde fundet den berømte skjald, som i mange år ikke havde ladet høre fra sig.

Idet Flora trådte ind i hans grotte, sagde eremitten blot; 'Det var på tide. Jeg har ventet længe på dig.'

Flora kiggede forbavset på ham og spurgte, 'hvordan kunne du vide, at jeg var på vej?'

'Ved du ikke, at jeg alene har digtet mine sange og fortalt mine historier, for at *du* skulle finde vej hertil!' sagde han alvorligt. 'Du alene har troet tilstrækkeligt på, at det var sandt, til at overvinde alle vanskelighederne. Derfor er det alene *din* kærlighed, som kan besejre dragen.' Men så bredte der sig langsomt et strålende smil på hans ansigt, der afslørede, hvor stor hans glæde var over, at hun endelig var kommet.

Først kunne Flora intet sige, så overvældet var hun. I alle de år, hvor hun havde søgt bjerget, havde der været en lille rest af tvivl i hendes hjerte, om det nu også kunne være sandt. Glædestårene trillede derfor ned af hendes kinder, nu hvor hun havde fået vished for, at det hellige bjerg virkelig fandtes.

'Hvordan gør jeg så det?' fremstammede hun med skælvende stemme, for det var netop, hvad hun havde drømt om i alle disse år.

'Ved at synge for den,' svarede Facio roligt. 'Alle drager længes efter at blive sunget for, og ingen drage kan modstå den, som uden frygt synger dragesange for den. Sådan kan du gøre dragen til din tjener. For når den har vænnet sig til din sang, kan den ikke leve foruden den.'

Facio holdt en pause, og sagde så; 'Men vid, at hvis du nærer den mindste frygt eller tvivl, selv om det blot er et øjeblik, så vil dragen æde dig i en enkelt mundfuld.' Facio smilede. Han så med sit indre øje, at Flora godt vidste dette.

'Kan du lære mig at synge for den?' spurgte hun så.

'Ja,' svarede prinsen. Og så lærte prinsen hende at synge.

Flere år gik, mens Facio trænede Flora i dragesange og indviede hende i mange andre mysterier. Ind imellem kom også en ung mand, som havde troet så fuldt og fast på Facio's historier, at han havde overvundet alle strabadserne og fundet bjerget. For et eventyr er blot en stor løgn, som skjuler en endnu større sandhed, og blandt menneskene har der altid været de, som har været i stand til at opfatte de skjulte budskaber.

Disse unge mænd trænede Facio i ridderskabets kunst og lærte dem om dragernes hemmeligheder. Han lærte dem også om broderskabets lov, som er den mest grundlæggende lov i universet. Ja, faktisk er det denne lov, som får hele universet til at bevæge sig. Men det er en helt anden historie.

Da syv år var gået, sagde Facio pludselig en dag, at nu var tiden inde til at befri landet for dragen.

'Alt vigtigt arbejde kræver grundig forberedelse,' sagde han med et underfundigt udtryk i ansigtet, 'og syv år er ikke lang tid at forberede sig på at besejre en drage. Men folket lider, og man skal heller ikke trække ting i langdrag,' fortsatte han, og så grinede de alle sammen. Men bag latteren kunne de alle mærke alvor.

Forklædt som bønder og med deres våben skjult under kutterne, drog den lille gruppe af sted. I løbet af

årene havde tolv unge mænd fundet vejen til det hellige bjerg, og Facio havde derfor nu tolv riddere, som kendte til hjertets hemmeligheder. De ville komme til at udgøre fundamentet i den hær, som Facio agtede at rejse i kampen mod Malagant.

Men først måtte dragen uskadeliggøres.

Dragesangen

Dragen hærgede stadig, men til Malagant's udelte ærgrelse, havde den i de senere år i stigende grad hærget i nærheden af hans eget slot. Af en eller anden grund brød den sig ikke længere om at hærge landsbyerne nær Honfleur, selvom Malagant gentagne gange havde sagt til den, at der var langt rigere bytte at hente der. Men dragen ville ikke høre efter, og drager er ikke sådan at hundse med.

Nu er det sådan, at drager har et fremragende syn. Faktisk kan de se en mus fra en kilometers højde. Det var således ikke særlig svært for Flora at tiltrække dragens opmærksomhed.

Smirg kendte ikke til frygt. For den havde aldrig oplevet, at nogen eller noget kunne være farligt for den. Derfor undrede den sig heller ikke synderligt over den halvnøgne pige, som tilsyneladende var lænket til en sten uden for en af de landsbyer, han plejede at hærge.

'Nå, de forsøger nok at komme på god fod med mig,' tænkte Smirg, idet han dykkede ned imod pigen og landede foran hende. 'Sikken en godbid,' sagde dragen til sig selv, idet han slikkede sig om munden og lagde an til at spise hende.

Men pludselig hørte han noget, der var smukkere, end noget han nogensinde før havde hørt. Det gik op for ham, at pigen sang for ham. Hun sang en dragesang. Noget bevægede sig dybt inde i dragen. Ingen havde nogen sinde sunget for ham før, og her stod en ung pige og sang for ham. Dragen kiggede på hende, og nænnede ikke at spise hende lige med det samme. I stedet lagde den sig blot ned i græsset og nød solens varme stråler og lyttede til Flora's fortryllende stemme.

Sangen var så skøn, at dragen endte med at falde i søvn. Den vågnede med et sæt ved at mærke, at solen var gået ned. Pigen stod stadig foran ham og sagde blot: 'Kom tilbage i morgen, så skal jeg synge for dig igen.'

Mærkeligt nok tænkte Smirg ikke engang over, hvor frækt det var at tale til ham på den måde. Han smilede blot indeni og fløj hjemad. Det var først, da han kom hjem, at det gik op for Smirg, hvor farligt det havde været. Nogen kunne have stukket hans øjne ud, mens han sov, eller have sat ild til ham. Og pigen havde talt til ham, som om hun bestemte over ham. Han blev meget vred og besluttede sig for at finde pigen den næsten dag og spise hende.

Den næste dag fløj dragen tidligt ud for at finde pigen. Smirg var fast besluttet på at spise hende denne gang. Han fandt hende akkurat det samme sted, men denne gang sang hun allerede, mens han var på vej ned imod hende. Det var, som om hun vidste, hvad han var ude på. Da han hørte sangen blev Smirg atter slået af,

hvor smuk dragesangen var, og nænnede alligevel ikke at spise hende den dag. Han kunne ikke andet end at lægge sig ned og lytte til den smukke sang. Atter faldt han i søvn, og atter vågnede han op ved, at solen forsvandt bag bjergene.

Dette mønster gentog sig nogle gange, hvorefter Smirg accepterede, at det var sådan det var. Smirg tog sig selv i, i stigende grad at glæde sig til sine møder med Flora. En dag gik det endog op for ham, hvor ensom han havde været i al denne tid. Langsomt, langsomt vågnede noget inde i Smirg, som han ikke anede han rummede – glæden ved fællesskab. Pludselig var han ikke længere alene.

Som om Flora mærkede dette, sagde hun pludselig en dag; 'Smirg, den ondskab som har hærget landet må høre op nu. Fra i dag byder jeg dig at ophøre med at spise mennesker og alene spise får og geder. Hvis du ikke overholder mit bud, synger jeg ikke mere for dig.'

Smirg var voldsomt fornærmet. Nærmest som i protest kastede han sig i de følgende dage over flere unge piger. Men snart voksede længslen efter atter at høre Flora's stemme. Idet Smirg undrede sig over, hvordan det kunne være, opdagede han, at grunden til, at han holdt så meget af jomfruer, var, at de var så smukke og rene. Men Floras sang var endnu smukkere og endnu renere. Den fyldte ham med en langt større glæde end at spise jomfruer.

Smirg var ikke meget for at indrømme dette over for sig selv, og da slet ikke over for Flora. Men efter nogle

uger fløj han alligevel tilbage til Flora og sagde; 'Jeg har brudt dit bud og spist flere unge piger. Men jeg kan ikke længere holde ud at være foruden din sang. Vil du ikke synge for mig igen?'

'Hvordan ved jeg, at du vil afholde dig fra at spise de unge piger denne gang?' spurgte Flora bestemt.

'Du har mit ord,' svarede dragen til sin egen forbavselse.

'Hvad er en drages ord værd,' svarede Flora udfordrende. 'En drage som hærger og slår alting ihjel. Nej, det er ikke godt nok. Hvis jeg skal synge for dig igen, må du først bære mig hen til familierne til de unge piger, du har slået ihjel, siden jeg bød dig at stoppe, og lade mig undskylde på dine vegne.'

Smirg var rasende; 'Det kan man ikke byde en drage! Hvad vil folk ikke tænke om mig. Komme bærende med en pige på ryggen. De vil grine af mig.'

'Nej, det lover jeg dig. Ingen vil grine af dig. Men de vil se, at der er kommet en dragerytter, og at du ikke længere er den hærgende fare, du hidtil har været. Det er sandt.'

'Det gør jeg aldrig,' hvædede Smirg og fløj bort.

Men efter endnu nogle dage blev længslen efter hendes sang alligevel for stor, og Smirg bøjede sig for Flora's krav. Han fløj hende rundt til alle pigernes familier. Flora undskyldte på dragens vegne og forklarede, at de ikke længere behøvede frygte dragen. Fra nu af var den ikke længere en trussel imod menneskerne.

Da de havde været hos den sidste familie og steg op imod himlen, sang Flora den smukkeste sang Smirg endnu havde hørt. I sit hjerte begyndte Smirg at føle glæden ved at have en dragerytter. For selv drager har følelser, selvom de skjuler dem godt.

Kongen vender tilbage

Rygterne rejste hurtigt nu, og Malagant blev rasende, da han hørte om dragerytteren. Alle kendte til profetien om, at en dragerytter ville betvinge dragen og befri riget. Men han havde altid troet, det var en tåbelig skrøne. Nu sagde hans egne soldater, de havde set dragen med en smuk ung pige på ryggen. Og dragen lystrede dem ikke længere. Den lystrede alene den unge dragerytter.

Alt imens Flora havde betvunget dragen, havde prins Facio's riddere haft travlt med at rejse en hær i byerne nær Honfleur.

De tolv riddere, som havde svoret altid at tjene kærligheden, og om nødvendigt vælge døden frem for løgneren, rejste i al hemmelighed rundt og forberedte folket på at opgørets time nærmede sig. De hviskede til folk, at prins Facio ikke var død, som alle havde troet, men at han derimod var den enøjede skjald, som i årevis havde forberedt oprøret imod fyrst Malagant. Snart var opgørets time inde, sagde de.

Så stor var længslen efter frihed, og så stor var ærbødigheden overfor Sødronningen, at ingen turde sige prinsens navn højt af angst for, at det skulle vise sig ikke

at være sandt. Kun i skumringstimen turde de hviske til hinanden, at det utænkelige måske alligevel ville ske.

Men folket håbede inderligt, at det var sandt, og overalt blev der i hemmelighed smedet våben, samlet forråd og lavet planer. For folket var trætte af fyrst Malagant's ondskab, og der var ingen, som ikke ville give alt, hvad de havde, for at komme denne ondskab til livs.

Så en tidlig morgen, netop som de første solstråler ramte tårnet på Honfleur's gamle slot, råbte en lille pige; 'Se mor, dragen sidder på det højeste tårn med en rytter på, ligesom i sangene.'

Og ganske rigtigt. I morgensolen kunne alle se Flora dragerytter trone over det gamle slot. Da vidste alle, at opgørets time var inde, præcist som profetien havde forudsagt. Den dag stod prins Facio offentligt frem og afslørede sin sande identitet som prins og skjald og udråbte sig selv, som rigets retmæssige hersker.

Nu kunne man have troet, at der ventede en drabelig kamp for at genvinde friheden. Men da truslen fra dragen var væk, forsvandt folkets angst, og inden længe faldt resterne af Malagant's hær fra hinanden. Der var ingen hær af betydning, som havde mod til at sætte sig op imod Flora dragerytter og rigets retmæssige hersker på én og samme tid.

Prins Facio, som nu var konge, kunne derfor nøjes med at belejre fyrst Malagant's slot, indtil denne til sidst overgav sig til gengæld for at få lov til at beholde sit hoved og blot blive landsforvist. Og sådan blev det.

Men folket i Veria glemte aldrig Sødronningen, og hvordan hun havde hjulpet dem gennem den mørke tid. Kongen glemte heller aldrig sin kærlighed til Sødronningen, men giftede sig alligevel med Flora dragerytter og gjorde hende til sin dronning. For han vidste, at i Veria var en dragerytterskes kærlighed det tætteste, man kunne komme på Sødronningen, og det måtte han leve med. Flora fødte ham tre sønner, og sårene efter den onde tid helede langsomt.

Men landet blev aldrig det samme, for den inderlighed og nåde, som Sødronningen havde født under de mørke år klingede stadig i træerne hvislen, i vandets klukken, i bjergenes skygge og i solens varme stråler.

Den sidste rejse

Årene gik, og kong Facio nærmede sig sin sidste rejse.

'Min kære,' sagde han en dag til sin dronning. 'Din kærlighed har været så smuk og sand, som nogen mand kan ønske sig. Men nu er tiden kommet til et sidste offer, som måske vil falde dig svært.'

'Sig frem min elskede,' svarede dronning Flora, 'Der er intet, jeg ikke vil give dig.'

'Det glæder mig at høre, for det er din drage, jeg vil bede dig om.'

Facio så, at det gav et sæt i Flora. Det havde han også regnet med, at det ville gøre.

'Drager som Smirg hører ikke hjemme i dette rige,' fortsatte han, 'jeg vil derfor bede ham om at flyve mig tilbage til Sødronningens rige og forblive der med mig. Fremover vil drageblod alene være noget, som findes skjult i menneskernes allerinderste hjertekammer.'

Flora skulle til at protestere, men idet hun huskede de mange prøvelser, Facio havde været igennem for at befri landet for ondskaben, kunne hun ikke andet end at acceptere hans ønske, uagtet at det smertede hende dybere, end nogen dødelig ville kunne forstå.

'Hvis du mener, at det er nødvendigt, min elskede, så lad det være sådan,' sagde hun til sidst, mens en stille tåre røbede hendes sorg over at miste sin drage.

Facio kiggede kærligt på hende, med hans ene øje. 'I dag, min kære. Først i dag er du for alvor blevet en dragebetvinger,' sagde han og smilede inderligt. Flora gengældte hans inderlige smil, og man skal nok selv have været dragerytter for helt at forstå, hvad Facio mente med det.

Efter megen festivitas, hvor folket kunne tage behørig afsked med kongen, stillede kong Facio sig en tidlig morgen op på slottets øverste balkon og begyndte at synge en sang, som Flora aldrig før havde hørt. Den var så smuk, at det var, som om selve Sødronningen var der på balkonen sammen med dem. Smirg lystrede villigt kong Facio's bud, og Flora undrede sig over, at Facio sådan uden videre kunne kommandere med Smirg, som aldrig havde lydt andres bud end hendes eget. Men nu lød han også kongens bud.

Kong Facio lettede fra slottet på ryggen af Smirg og kredsede en sidste gang omkring slottet, idet han vinkede farvel til sin familie og sit folk, inden han satte kursen imod det åbne hav.

Først da gik det op for dronningen, at hun i alle disse år havde været gift med en drage.